

VÍDEO

VÍDEO-DANSA:

Un nou llenguatge del cos i de la imatge

El Centre de Cultura «SA NOSTRA» ha organitzat, dins de la programació d'Estiu a la fresca, una Mostra Internacional de Vídeo-Dansa. És la primera vegada que s'organitza una mostra d'aquestes característiques a l'illa i evidencia el creixent interès del públic per les noves formes de creativitat visual.

La Vídeo-Dansa, síntesi de dues arts —dansa i vídeo en què coreògrafs i realitzadors s'han interessat per adaptar moviment i imatge per crear un nou espai escènic. La riquesa de resultats que neix d'aquestes dues expressions artístiques pot traçar-se en els musicals dels anys quaranta amb directors de la talla de Vincent Minelli i parelles de la qualitat de Fred Astaire i Ginger Rogers o Gene Kelly i Cyd Charisse.

Pel que fa al gènere vídeo-dansa, els coreògrafs nord-americans Merce Cunningham i Charles Atlas varen començar a investigar, durant la dècada dels setanta, noves formes i estructures de filmar la dansa. Aquí podria situar-se el naixement d'aquest gènere que ràpidament va crear interès a Europa, principalment a França. En alguns casos la figura del realitzador i del coreògraf s'ajunten: Régis Obadia i Joëlle Bouvier (*La Lampe, La Noce...*) o el també coreògraf i realitzador francès Philippe Decouflé (*Codex, Caramba* i la seva darrera creació *Le P'tit Bal*).

Els vuitanta varen veure com Anglaterra, Canadà, Alemanya i Espanya, entre d'altres, produïen centenars de títols de gran valor cultural, que varen generar un ample interès entre sectors professionals i públic en general (festivals de la importància de l'IMZ, Grand Prix de Paris, Nou Festival de Dansa de Montreal, Mostra de Catalunya...).

A la vídeo-dansa, la coreografia i la càmera comparteixen tres elements fonamentals del llenguatge visual: moviment, temps i espai. La càmera balla i el ballarí adapta el llenguatge del cos a l'objectiu. Aquest exercici inventiu crea noves relacions i constitueix un punt de trobada que permet nous camins de creativitat.

Com altres formes d'expressió artística, també la vídeo-dansa ha incorporat les possibilitats que ofereixen les noves tecnologies. Coreografies que existeixen en virtut de la imatge electrònica. Com a exemple d'obra realitzada al nostre país, la peça *La Habitación Desnuda*, realitzada per Manuel Palacios amb coreografia de Mariana Donderis i primera vídeo-dansa realitzada en alta definició.

ALINA IRAZOZ

LA SEQÜÈNCIA

Sense dubte és una de les escenes més pol·lèmiques de la cartellera. Que Woody Allen admirar a Orson Welles no és un secret i si com a admirador de Bergman o Fellini ha retut homenatges en alguns moments de la seva filmografia (per què no ho havia de fer amb Welles?).

L'escena no ens arriba de sorpresa, quan Allen i Keaton visiten el vell cinema del seu veïnat, aquest els informa que vol tancar la sala amb un cicle dedicat al director de *Citizen Kane*. El cas és que uns dies després quan van darrere l'assassi i Woody Allen entra al back-stage, la pantalla ens ofereix l'escena final de *La dama de Shangai*. Memorable escena on els miralls no reflecteixen mai la imatge vertadera i quan després d'un bon grapat de desaparicions a les irreals figures dels protagonistes, un d'ells, el vil·là cau mort, ferit per una bala perduda.

Allen recupera aquesta imatge per acabar amb la vida del seu assaïst i ho fa amb una de les escenes més memorables del cinema d'autor. Després de tantes males imitacions, zhi ha res més sincer que un sentit d'homenatge en primera persona dedicat al gran mestre Welles?

BIEL AMER

